

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Bruksela, dnia 16.11.2007
KOM(2007) 716 wersja ostateczna

SPRAWOZDANIE KOMISJI

**oparte na art. 12 decyzji ramowej Rady z dnia 22 grudnia 2003 r. dotycząca zwalczania
seksualnego wykorzystywania dzieci i pornografii dziecięcej**

SPIS TREŚCI

1.	WSTĘP.....	3
1.1.	Kontekst	3
2.	METODA I KRYTERIA OCENY	3
2.1.	Decyzje ramowe zgodnie z art. 34, ust. 2, lit. b) Traktatu o Unii Europejskiej.....	3
2.2.	Kryteria oceny	3
3.	OCENA	4
4.	WNIOSKI	9

1. WSTĘP

1.1. Kontekst

Na mocy art. 12 ust. 2 decyzji ramowej Rady nr 2004/68/JHA z dnia 22 grudnia 2003 r. dotyczącej zwalczania seksualnego wykorzystywania dzieci i pornografii dziecięcej (zwanej dalej „decyzją ramową”), Komisja zobowiązana jest sporządzić pisemne sprawozdania dotyczące środków podjętych przez państwa członkowskie w celu zastosowania się do decyzji ramowej¹.

Ustęp 1 tego artykułu zobowiązuje państwa członkowskie do podjęcia niezbędnych środków w celu zastosowania się do przepisów decyzji ramowej do dnia 20 stycznia 2006 r. Zgodnie z ust. 2, w tym samym terminie państwa członkowskie powinny przekazać Sekretariatowi Generalnemu Rady oraz Komisji tekst przepisów transponujących do ich prawa krajowego zobowiązania wynikające z decyzji ramowej. W oparciu o te informacje oraz pisemne sprawozdanie przekazane przez Komisję, Rada powinna do dnia 20 stycznia 2008 r. ocenić, w jakim zakresie państwa członkowskie zastosowały się do przepisów decyzji ramowej.

Dlatego też wartość niniejszego sprawozdania zależy w dużej mierze od informacji otrzymanych przez Komisję od państw członkowskich. Do stycznia 2006 r. tylko dwa państwa członkowskie (Belgia i Austria) powiadomiły Komisję o środkach podjętych w celu wdrożenia decyzji ramowej. Komisja przypomniała państwom członkowskim o ich zobowiązaniu do przekazania odpowiednich informacji w piśmie wystosowanym dnia 8 czerwca 2006 r. Do końca kwietnia 2007 r. Komisja nie otrzymała żadnych informacji od trzech państw członkowskich, mianowicie od Grecji, Portugalii i Malty.

2. METODA I KRYTERIA OCENY

2.1. Decyzje ramowe zgodnie z art. 34, ust. 2, lit. b) Traktatu o Unii Europejskiej

Podstawą niniejszej decyzji ramowej jest Traktat o Unii Europejskiej (TUE), a w szczególności jego art. 29, art. 31 lit. e) i art. 34 ust. 2 lit. b).

Decyzje ramowe można najlepiej porównać do instrumentu prawnego, jakim jest dyrektywa². Oba instrumenty wiążą państwa członkowskie w odniesieniu do rezultatu, który ma być osiągnięty, ale pozostawiają organom krajowym swobodę wyboru formy i metody wykonania. Decyzje ramowe nie wywołują jednak skutku bezpośredniego i Komisja nie może wszcząć postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości w celu wyegzekwowania transpozycji decyzji ramowej. Niemniej jednak Trybunał Sprawiedliwości może orzekać w sporach pomiędzy państwami członkowskimi, dotyczących wykładni lub stosowania (łącznie z transpozycją) tego rodzaju aktów. Praktyczne skorzystanie z tego prawa wymaga solidnej podstawy faktycznej, w ustanowieniu której może pomóc sprawozdanie Komisji.

2.2. Kryteria oceny

Aby obiektywnie ocenić, czy decyzja ramowa została w pełni wdrożona przez dane państwo członkowskie, można skorzystać z pewnych ogólnych kryteriów opracowanych w odniesieniu do dyrektyw, które powinny znaleźć zastosowanie, z odpowiednimi zmianami, do decyzji ramowych:

¹ Dz.U. L 13 z 20.1.2004, str. 44.

² Artykuł 249 Traktatu WE.

1. Formę i metody osiągnięcia planowanego rezultatu należy wybrać w sposób zapewniający skuteczne funkcjonowanie dyrektywy biorąc pod uwagę jej cele³;
2. Każde państwo członkowskie zobowiązane jest wdrożyć dyrektywy w sposób odpowiadający wymogom przejrzystości i pewności prawnej, transponując tym samym przepisy dyrektywy do prawnie obowiązujących przepisów krajowych⁴.
3. Transpozycja niekoniecznie wymaga przyjęcia określonego przepisu prawnego sformułowanego w dokładnie taki sam sposób co dyrektywa. Dlatego też odpowiednie, istniejące środki krajowe mogą okazać się wystarczające, o ile w sposób wystarczająco jasny i precyzyjny zapewniają pełne zastosowanie dyrektywy⁵;
4. Dyrektywy należy wdrożyć w wyznaczonym w nich terminie⁶.

Niniejsze sprawozdanie zostało oparte - tam gdzie było to możliwe - na wyżej określonych kryteriach.

3. OCENA

Seksualne wykorzystywanie dzieci i pornografia dziecięca stanowią poważne naruszenie praw człowieka. Decyzja ramowa miała uzupełnić istniejące instrumenty wcześniej przyjęte przez Radę, w celu zwalczania seksualnego wykorzystywania dzieci i pornografii dziecięcej⁷.

Decyzja ramowa zbliża przepisy państw członkowskich w dziedzinie zwalczania seksualnego wykorzystywania dzieci i pornografii dziecięcej. Z tego względu decyzja ramowa wprowadza wspólne ramy prawne na szczeblu europejskim, aby uregulować kwestie karalności, kar oraz innych sankcji, okoliczności obciążających, jurysdykcji, ścigania, jak również zapewnienia pokrzywdzonym ochrony i pomocy. Systemy prawne państw członkowskich mogą różnić się w znacznym stopniu, a wiele pojęć i sformułowań prawnych nie zawsze daje się łatwo ze sobą porównać.

Pomimo że ocena może i będzie odnosić się do poszczególnych artykułów decyzji ramowej, artykułów tych nie należy rozpatrywać w oderwaniu od siebie. Częściowe wykonanie lub niewykonanie przepisów jednego artykułu lub jego części odbije się także na związanych z nim przepisach, nawet jeśli rozpatrywane niezależnie, mogłoby wydawać się zgodne z wymogami decyzji ramowej. W ocenie należy w odpowiednim zakresie uwzględnić ogólny system prawnokarny państw członkowskich.

³ Zobacz odpowiednie orzecznictwo w sprawie wdrażania dyrektyw: sprawa 48/75 Royer, Rec. [1976] str. 497, na str. 518.

⁴ Zobacz odpowiednie orzecznictwo w sprawie wdrażania dyrektyw: sprawa 239/85 Komisja przeciwko Belgii [1986] Rec. str. 3645, na str. 3659. Zob. także sprawę 300/81 Komisja przeciwko Włochom [1983] Rec. str. 449, na str. 456.

⁵ Zobacz odpowiednie orzecznictwo w sprawie wykonania dyrektyw np. sprawa 29/84 Komisja przeciwko Niemcom [1985] Rec. str. 1661, na str. 1673.

⁶ Zobacz rozległe orzecznictwo w sprawie wykonania dyrektyw, np.: sprawa 52/75 Komisja przeciwko Włochom [1976] Rec. str. 277, na str. 284, zobacz ogólnie, roczne sprawozdania Komisji z kontroli stosowania prawa wspólnotowego, np. COM (2001) 309 wersja ostateczna.

⁷ Dz.U. L 322 z 12.12.1996, str. 7; Dz.U. L 342 z 31.12.1996, str. 4.; Dz.U. L 191 z 7.7.1998, str. 4. Dz.U. L 105 z 27.4.1996, str. 1; Dz.U. L 191 z 7.7.1998, str. 1; Dz.U. L 33 z 6.2.1999, str. 1; Dz.U. L 34 z 9.2.2000, str. 1.

Informacje otrzymane przez Komisję różnią się w znacznym stopniu, zwłaszcza pod względem ich kompletności. Nie wszystkie państwa członkowskie przekazały Komisji treść wszystkich właściwych przepisów wykonawczych. Komisja nie otrzymała żadnych informacji od Grecji, Malty i Portugalii. Gibraltar nie dokonał transpozycji środków zawartych w decyzji ramowej, ale jest w trakcie wprowadzania przepisów mających umożliwić dokonanie takiej transpozycji.

Artykuł 1: Definicja

Artykuł 1 lit. a) określa definicje i znaczenie kilku terminów występujących w decyzji ramowej. Jeden z najważniejszych punktów dotyczy definicji słowa „dziecko”, które oznacza każdą osobę w wieku poniżej 18 lat. Wiek osiemnastu lat jest także zgodny z postanowieniami Konwencji o prawach dziecka z dnia 20 listopada 1989 r. Jednym z głównych celów decyzji ramowej jest przecież zbliżenie poziomu ochrony dzieci przed wykorzystywaniem seksualnym i pornografią dziecięcą w ustawodawstwach państw członkowskich.

Inną kwestią jest wiek wystarczający do wyrażenia zgody na udział w czynnościach o charakterze seksualnym, który w przepisach prawa państw członkowskich waha się od 13 lat w Hiszpanii do 17 lat w Irlandii (w Austrii jest to 14 lat, w Belgii 16, w Republice Czeskiej 15, w Danii 15, w Estonii 14, w Finlandii 16, we Francji 15, w Niemczech 16, na Węgrzech 14, w Irlandii 17, we Włoszech 14, na Łotwie 16, na Litwie 14, w Luksemburgu 16, w Niderlandach 16, w Polsce 15, na Słowacji 15, w Słowenii 15, w Hiszpanii 13, w Szwecji 15, w Zjednoczonym Królestwie 16).

Wiek wystarczający do wyrażenia zgody na udział w czynnościach o charakterze seksualnym ma znaczenie, jeśli chodzi o obowiązek ścigania pornografii dziecięcej, która została zdefiniowana w art. 1 lit. b).

Przedstawianie dzieci oddanych czynnościom o wyraźnie seksualnym charakterze jest zasadniczo zabronione w przypadku dzieci poniżej 18 lat. Jednakże, art. 3 pozwala w pewnych przypadkach na wyłączenie z zakresu odpowiedzialności karnej czynu związanego z pornografią dziecięcą, w którym uczestniczą dzieci, które osiągnęły wiek wystarczający do wyrażenia zgody na udział w czynnościach o charakterze seksualnym. Decyzja ramowa zapewnia więc solidną ochronę każdemu dziecku w wieku poniżej 18 lat przed wykorzystywaniem do celów pornografii dziecięcej i zezwala jedynie na ograniczone wyłączenia w przypadku dzieci w wieku pomiędzy tym wystarczającym do wyrażenia zgody na udział w czynnościach o charakterze seksualnym a wiekiem 18 lat.

W praktyce poziom ochrony jest różny w każdym państwie członkowskim ze względu na niejednolite określenie wieku wystarczającego do wyrażenia zgody na udział w czynnościach o charakterze seksualnym. Jednakże harmonizacja wieku wystarczającego do wyrażenia zgody na udział w czynnościach o charakterze seksualnym, związana z innymi kwestiami, takimi jak wiek wystarczający do zawarcia małżeństwa, nie została zaliczona do aktualnych celów.

Artykuł 1 lit. b) definiuje pornografię dziecięcą jako materiał zawierający treści pornograficzne, który przedstawia lub prezentuje rzeczywiste dziecko uczestniczące w czynności o charakterze wyraźnie seksualnym, osobę, która sprawia wrażenie, że jest dzieckiem lub też realistyczne obrazy nieistniejącego dziecka. Termin „przedstawienie” powinien być interpretowany w sposób obejmujący niewywołany film lub taśmę wideo oraz dane przechowywane na dysku komputerowym lub w postaci elektronicznej, które można przekonwertować na obraz. Wiele państw członkowskich przyjęło przepisy zgodne z definicją pornografii dziecięcej zawartą w art. 1 lit. b) decyzji ramowej. Republika Czeska, Estonia,

Łotwa, Litwa, Luksemburg, Polska, Hiszpania i Szwecja nie posiadają szczegółowej definicji pornografii dziecięcej.

Jeśli chodzi o lit. c) (definicja system komputerowego) Republika Czeska, Litwa i Polska nie przekazały odpowiedniej dokumentacji, która pozwoliłaby na właściwą ocenę procesu wdrożenia decyzji ramowej w tym zakresie.

Litera d) zawiera definicję „osoby prawnej”. Definicja osoby prawnej pochodzi z drugiego protokołu do Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich.

Artykuł 2: Przestępstwa związane z seksualnym wykorzystaniem dzieci

Rada, przyjmując decyzję ramową, była świadoma potrzeby uregulowania kwestii poważnych czynów przestępczych, takich jak seksualne wykorzystywanie dzieci i pornografia dziecięca poprzez kompleksową strategię, w ramach której przepisy materialnego prawa karnego, w tym dotyczące skutecznych, proporcjonalnych i odstraszających sankcji łączą się w integralną całość z możliwie najszerszym zakresem współpracy sądowej.

W tym celu państwa członkowskie przekazały Komisji szeroki wachlarz środków prawnych mających zastosowanie wobec sprawców. Ustawodawstwo obowiązujące na Węgrzech, w Finlandii, Republice Czeskiej, Francji, na Łotwie i Słowacji obejmuje wszystkie kwestie wymienione w art. 2 decyzji ramowej, jednak przydatne byłyby regulacje bardziej szczegółowe. Jak już wspomniano, Komisja pracuje głównie na podstawie tłumaczeń dokumentów, możliwe są zatem pewne nieporozumienia.

Ponadto, systemy prawne państw członkowskich mogą różnić się w sposób znaczący. Dlatego też nie zawsze możliwe jest porównywanie pojęć prawnych.

Jednakże, ogólny przegląd przepisów krajowych pokazuje, że przepisy stosowane w państwach członkowskich zostały przeważnie dostosowane do wymagań decyzji ramowej, jeżeli chodzi o zobowiązanie do ścigania przypadków zmuszania lub nakłaniania dziecka do prostytucji lub do udziału w aktach pornograficznych oraz uczestnictwa w czynnościach o charakterze seksualnym z udziałem dziecka w zamian za wynagrodzenie, z użyciem przymusu lub poprzez wykorzystanie prawnie uznanej władzy nad dzieckiem lub wpływu na dziecko.

Artykuł 3: Przestępstwa związane z pornografią dziecięcą

Artykuł ten zapewnia zbliżenie przepisów dotyczących przestępstw związanych z pornografią dziecięcą, które obejmują produkcję, dystrybucję, rozpowszechnianie lub przesyłanie, nabywanie lub posiadanie, dostarczanie lub udostępnianie materiałów z pornografią dziecięcą.

Artykuł 3 ust. 2 zawiera ograniczoną listę wyłączeń z obowiązku ścigania, gdy osoba, która sprawia wrażenie, że jest dzieckiem w chwili prezentacji miała faktycznie co najmniej 18 lat, gdy materiały z pornografią dziecięcą ukazują realistyczne wizerunki nieistniejącego dziecka i są produkowane lub znajdują się w posiadaniu wyłącznie dla prywatnych celów. W tych przypadkach podstawą wyłączenia z zakresu odpowiedzialności karnej jest to, że w produkcję materiałów pornograficznych nie zostało zaangażowane żadne dziecko.

Kolejne wspomniane powyżej wyłączenie dotyczy przypadków produkcji i posiadania wizerunków dzieci, które osiągnęły wiek wystarczający do wyrażenia zgody na swój udział w czynnościach o charakterze seksualnym, gdy pornograficzne wizerunki są produkowane lub znajdują się w posiadaniu za zgodą dziecka i wyłącznie do celów prywatnych. W tej sytuacji jednakże zgoda nie zostanie uznana za ważną, jeżeli dla jej uzyskania sprawca nadużył swojej

pozycji wynikającej np. z przewagi wieku, większej dojrzałości, stanowiska, statusu, doświadczenia lub zależności pokrzywdzonego. Przepis ten zakłada ograniczenie zakresu odpowiedzialności karnej za czyn związany z pornografią dziecięcą w przypadku, gdy chodzi o dziecko w wieku pomiędzy wiekiem wystarczającym do wyrażenia zgody na udział w czynnościach o charakterze seksualnym a wiekiem 18 lat, oraz gdy dziecko rzeczywiście wyraziło zgodę na produkcję i prywatny użytek materiałów pornograficznych.

Podczas gdy przepisy krajowe wydają się spełniać minimalne wymagania w zakresie kryminalizacji czynów związanych z pornografią dziecięcą, ogólnie brak jest informacji dotyczących wyłączeń na mocy art. 3 ust. 2. Komisja otrzymała kompletne informacje tylko z Węgier, Litwy, Włoch, Danii, Niemiec i Cypru. Niemożliwe jest zatem oszacowanie rzeczywistego poziomu ochrony dzieci w wieku powyżej określonego jako wystarczający do wyrażenia zgody na udział w czynnościach o charakterze seksualnym. Jest to bardzo delikatna kwestia, zwłaszcza w krajach, w których wiek wystarczający do wyrażenia zgody na udział w czynnościach o charakterze seksualnym jest niższy niż 16 lat.

Artykuł 4: Podżeganie, pomocnictwo, usiłowanie

W informacjach przekazanych Komisji większość państw członkowskich odniosła się do obowiązujących w ich prawie karnym ogólnych przepisów dotyczących współudziału w przestępstwie oraz takich form tego udziału jak podżeganie, pomocnictwo i usiłowanie. Przepisy ogólne mają zastosowanie do przestępstw popełnionych na szkodę osób małoletnich, mianowicie seksualnego wykorzystywania dzieci i pornografii dziecięcej.

Artykuł 5: Kary i okoliczności obciążające

Artykuł ten jest jednym z najistotniejszych przepisów decyzji ramowej. Ustęp 1 zakłada przede wszystkim, że przestępstwa, o których mowa w art. 2-4 decyzji ramowej, powinny być każdorazowo karane karą pozbawienia wolności, której górna granica mieści się w przedziale od co najmniej jednego roku do trzech lat. Przepis ten ma zapewnić minimalną harmonizację w zakresie kar nakładanych na sprawców. Wydaje się, że wszystkie państwa członkowskie spełniają wymagania decyzji ramowej. Dokumentacja przekazana Komisji przez Hiszpanię, Słowenię, Estonię i Luksemburg nie pozwoliła Komisji na uzyskanie jasnego obrazu elementów systemu prawnego wdrażających wymagania art. 5 ust. 3 decyzji ramowej.

Artykuły 6 i 7: Odpowiedzialność i sankcje wobec osób prawnych

Decyzja ramowa obok odpowiedzialności osób fizycznych wprowadza pojęcie odpowiedzialności osób prawnych. Osoba prawna może zostać uznana za odpowiedzialną za przestępstwo popełnione na jej korzyść przez każdą osobę, działającą indywidualnie lub jako część organu osoby prawnej, lub na przykład osobę, której przysługują kompetencje decyzyjne. Odpowiedzialność osób prawnych nie musi mieć charakteru wyłącznie kryminalnego. Sankcje przeciwko osobom prawnym muszą być „skuteczne, proporcjonalne i odstraszające”. W każdym razie, jeśli chodzi o przekazane Komisji informacje na temat systemów krajowych, ustawodawstwo większości państw członkowskich przewiduje możliwość stosowania sankcji wobec osób prawnych, co najmniej w formie środków administracyjnych. Artykuł 7 ust. 1 decyzji ramowej stanowi, że minimalnym zobowiązaniem nakładanym na państwa członkowskie, jeśli chodzi o sankcje, którym powinny podlegać osoby prawne, jest grzywna mająca charakter karny lub niemająca takiego charakteru. Co się tyczy środków administracyjnych lub karnych, wydaje się, że art. 6 i 7 zostały w przeważającym zakresie wdrożone.

Artykuł 8: Jurysdykcja i ściganie

Artykuł 8 decyzji ramowej wymienia przypadki, w których państwa członkowskie mają obowiązek ustalenia jurysdykcji w odniesieniu do przestępstw określonych w art. 2-4. Główną zasadą jest zasada terytorialności, zgodnie z którą każde państwo członkowskie musi ustalić swoją jurysdykcję w odniesieniu do przestępstw popełnionych w całości lub w części na jego terytorium. Artykuł 8 ust. 3 został zastąpiony decyzją w sprawie europejskiego nakazu aresztowania⁸. Przepisy państw członkowskich są zgodne z wymogiem dotyczącym zasady terytorialności, o którym mowa w art. 8 ust. 1 lit. a) decyzji ramowej.

Artykuł 8 ust. 1 lit. b) ustanawia zasadę jurysdykcji eksterytorialnej w sytuacji, gdy sprawca jest jednym z obywateli danego kraju. Przepis ten ma szczególne znaczenie dla zapewnienia skutecznego ścigania tak zwanej turystyki seksualnej, która dotyczy wszystkich przypadków seksualnego wykorzystania dzieci zagranicą. Państwa członkowskie powinny zasadniczo zagwarantować taki sam poziom ochrony dzieci niezależnie od tego, czy zamieszkują one na terenie tego, czy innego kraju. Uwzględniając wymagania różnych systemów prawnych, art. 8 ust. 1 lit. b) zezwala państwom członkowskim na niestosowanie zasad dotyczących jurysdykcji lub stosowanie ich jedynie w określonych przypadkach lub okolicznościach, gdy przestępstwo zostało popełnione poza ich terytorium. Jeśli jednak chodzi o jurysdykcję eksterytorialną, państwa członkowskie nie przekazały informacji wystarczających do oceny stanu zaawansowania, jeżeli chodzi o realizację tej zasady.

Artykuł 9: Zapewnienie pokrzywdzonym ochrony i pomocy

Artykuł 9 reguluje trzy różne kwestie. Pierwszy ustęp stanowi, iż postępowanie i ściganie przestępstw objętych decyzją ramową nie jest uzależnione od złożenia przez pokrzywdzonego zawiadomienia o przestępstwie lub wniesienia oskarżenia w przypadkach, w których zastosowanie ma zasada jurysdykcji terytorialnej. W ogólnym ujęciu ustawodawstwo państw członkowskich jest zgodne z tym obowiązkiem.

Ustęp 2 w art. 9 dotyczy dzieci będących ofiarami wykorzystywania seksualnego, które uważa się za ofiary szczególnie wrażliwe do celów decyzji ramowej nr 2001/220/WSiSW z dnia 15 marca 2001 r. w sprawie pozycji ofiar w postępowaniu karnym⁹. Informacje przedstawione Komisji przez państwa członkowskie są fragmentaryczne i niekompletne, nie ułatwiają więc przeprowadzenia kompleksowej analizy. Szwecja, Dania, Niemcy, Włochy, Słowacja i Zjednoczone Królestwo w sposób wystarczający odpowiedziały na wymagania decyzji ramowej. Nowe przepisy przyjęte na Cyprze w 2007 r. zawierają wyczerpujące ramy dla uznania ofiar, przekazywania ich w opiekę odpowiednich służb i ochrony, co jest w pełni zgodne z wymaganiami art. 13 decyzji ramowej nr 2001/220/JHA z dnia 15 marca 2001 r. w sprawie pozycji ofiar w postępowaniu karnym w odniesieniu do wykorzystywanych seksualnie dzieci.

W art. 9 ust. 3 zobowiązano państwa członkowskie do zapewnienia szczególnej ochrony i pomocy rodzinie pokrzywdzonego, z uwzględnieniem art. 4 decyzji ramowej Rady nr 2001/220/WSiSW z dnia 15 marca 2001 r. w sprawie pozycji ofiar w postępowaniu karnym. Niemcy, Łotwa, Szwecja, Zjednoczone Królestwo, Austria i Estonia przekazały Komisji informacje potwierdzające wypełnienie wymogów decyzji ramowej. Pozostałe państwa członkowskie nie przekazały informacji na ten temat.

⁸ Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi

⁹ Decyzja ramowa Rady nr 2001/220/WSiSW z dnia 15 marca 2001 r. w sprawie pozycji ofiar w postępowaniu karnym

4. WNIOSKI

Nie wszystkie państwa członkowskie przekazały Komisji w terminie teksty wszystkich właściwych przepisów wykonawczych. Dlatego też ocena i wnioski zawarte w sprawozdaniu mogą niekiedy opierać się na niekompletnych informacjach.

Na podstawie przekazanych informacji można stwierdzić, że wymogi określone w decyzji wydają się być spełnione przez prawie wszystkie państwa członkowskie, albo ze względu na istniejące wcześniej przepisy prawa krajowego, albo dzięki wdrożeniu nowych specjalnych przepisów. W ogólnym ujęciu, przepisy państw członkowskich zapewniają wysoki poziom ochrony dzieci przed wykorzystywaniem i nadużywaniem seksualnym i ustanawiają odpowiedni poziom kar. Jeśli chodzi o pornografię dziecięcą, wymagania dotyczące odpowiedzialności karnej za produkcję materiałów pornograficznych z udziałem dzieci są ogólnie spełnione, chociaż nie można przedstawić precyzyjnej oceny zakresu wyłączenia spod odpowiedzialności karnej czynów związanych z pornografią dziecięcą z udziałem dzieci w wieku między wiekiem wystarczającym do wyrażenia zgody na udział w czynnościach o charakterze seksualnym a wiekiem 18 lat.

W przypadkach, w których decyzji ramowej nie nadano mocy obowiązującej w przepisach krajowych, Komisja wzywa dane państwa członkowskie do jak najszybszej naprawy tej sytuacji poprzez wprowadzenie przepisów wykonawczych. Należy jednak stwierdzić, że dzięki decyzji ramowej Rady, państwa członkowskie generalnie dysponują obecnie szczególnymi przepisami prawa karnego, zapewniającymi karalność seksualnego wykorzystywania dzieci i korzystania z pornografii dziecięcej oraz przewidującymi skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające kary.

Jak to zostało również stwierdzone w sprawozdaniu z wykonania decyzji ramowej nr 2002/629 w sprawie zwalczania handlu ludźmi, przyjętego przez Komisję dnia 2 maja 2006 r., w związku z ograniczoną ilością informacji otrzymanych od państw członkowskich, trudno jest dokonać wyczerpującej oceny przepisów dotyczących szczególnie wrażliwych ofiar. Uwzględnienie interesów pokrzywdzonych w postępowaniu karnym oraz odpowiedni poziom pomocy socjalnej zapewnianej ofiarom w czasie i po zakończeniu postępowania karnego mają kluczowe znaczenie dla zapobieżenia wtórnej wiktymizacji oraz zapewnienie skutecznego ścigania przestępstw. Z tego powodu Komisja wzywa państwa członkowskie do dokonania ponownej, uważnej weryfikacji ich przepisów krajowych w celu wzmocnienia ochrony socjalnej i zapewnienia pełnego poszanowania praw pokrzywdzonych dzieci.

Uwzględniając niedawne przemiany, zwłaszcza w dziedzinie technologii komunikacji elektronicznej, poruszone zostały nowe kwestie np. nieuczciwego pozyskiwania dzieci do nielegalnych celów przez Internet (tzw. „grooming”). Jednocześnie opracowywane są nowe metody, mające na celu skuteczne wykrywanie takich przestępstw i identyfikację pokrzywdzonych dzieci przez wyspecjalizowane jednostki organów ścigania. W świetle rezultatów tych dyskusji Komisja może rozważyć potrzebę aktualizacji i dalszego udoskonalenia niniejszej decyzji ramowej, dotyczącej wykorzystywania dzieci i podobnych przestępstw, w szczególności przestępstw popełnionych za pośrednictwem sieci komunikacji elektronicznej i systemów informacyjnych.